

Nestačí tudíž, podepíše-li svědek závěť, aniž k podpisu připojil takový dodatek, byť i podobný výraz, jenž pak není dodatkem — byl obsažen v textu listiny. Slovní výklad ten jest podporován i historickým výkladem. Původní doslov § 579 obč. zák. (před novelisací) nezněl tak přesně, jako ve znění novely, jež povinnost uvedenou předepsala slovem »musí«, kdežto v původním textu byla svědkům předepsána slovem »mají«, z čehož patrně, že zákonodárce sám se nespokojil s přibližným zachováním tohoto předpisu. Poslední pořízení nelze tudíž v tomto případě pokládati za silnější důvod práva dědického než posloupanost zákonnou ve smyslu § 126 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. poněvadž se mu nedostává formální náležitosti v § 579 obč. zák. předepsané. Stěžovatelka nemůže se opírat o silnější titul, než dědici přihlášení ze zákona a bylo jí proto poukázati na pořad práva.

Čís. 1673.

Zákon ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák. o cestách nezbytných. Nepřípustnost dovolacího rekursu do usnesení rekursního soudu, jímž zrušeno usnesení prvního soudu pro neúplnost řízení.

(Rozh. ze dne 17. května 1922, R I 489/22.)

V řízení o zřízení nezbytné cesty zrušil rekursní soud usnesení prvního soudu a uložil mu, by řízení doplnil a pak znovu rozhodl. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Ustanovení § 16 zákona ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák. o zřízení nezbytných cest, dle něhož rozhodnutí, v tomto řízení vydané, lze napadnouti pouze rekusem, předpokládá, jak vysvítá z ustanovení § 17 cit. zákona, rozhodnutí, kterým ve smyslu § 15 se případ věcně řeší a řízení o zřízení nezbytné cesty ukončuje a stanoví odškodnění, které uchazeč za cestu nezbytnou zaplatiti má. Odporovati usnesení rekursního soudu, kterým pouze se nařizuje prvnímu soudu doplnění řízení, jež zůstalo neúplným, jeví se dle ducha zákona nepřipustným, neboť účelem jeho jest, aby tomu, kdo nezbytnou cestu potřebuje, dostalo se jí rychle a s výlohami pokud možno nejmenšími a účel ten by byl ohrožen, kdyby se připustila zvláštní oddělená odporovatelnost opatření, majících za účel zdokonalení řízení.

Čís. 1674.

Zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. o ručení železnic. Jest »příhodou v dopravě«, bylo-li zábradlí k nástupišti vytaženo dříve, než se vlak úplně zastavil.

(Rozh. ze dne 17. května 1922, R I 496/22.)

Na stanici T. byl peron opatřen pohyblivým zábradlím, jež bylo vždy po příjezdu vlaku vytaženo. V den úrazu žalobkyně bylo zábradlí vyta-

ženo dříve, než-li vlak ve stanici zastavil a žalobkyně byla nastupujícím davem stržena pod vlak a utrpěla poranění. Žalobu na náhradu škody proti dráze procesní soud první stolice zamítl, maje za to, že úraz žalobkyně byl přivoděn jednáním osob třetích, za něž dráha neručí. Odvolací soud napadený rozsudek zrušil a nařídil prvnímu soudu, by, vyčkaje právomoci, věc znovu projednal a rozhodl. Důvody: Žaloba opírá se o okolnost, že závora, uzavírající nástupiště stanice, byla zdvižena ještě před zastavením vyjíždějícího vlaku. Dle posudku znalců neměla závora peronu, která slouží za výstražné znamení a měla účel pojistný, býti vytažena, než se zastaví vyjíždějící vlak. Skutečnost, žalobkyní k odůvodnění prosby žalobní přednesená, která dle tvrzení žalobkyně přivodila její zranění, jeví se jako případ mimořádný a tudíž jako příhoda v dopravě ve smyslu § 1 zák. o ručení a odůvodňuje použití tohoto zákona. Nestačí však k použití zákona o ručení, že tu jde o příhodu v dopravě, nýbrž musí býti příhoda v příčinné spojitosti s poraněním člověka. Rozhodující jest tedy, zda poranění, které žalobkyně utrpěla, povstalo příhodou, t. j. zdvižením závory peronové před zastavením vyjíždějícího vlaku, jinými slovy, zda poranění by se bylo nestalo, kdyby závora peronu byla zdvižena teprve, když vlak již stál. Bylo tedy nutno vysvětliti a zjistiti, zda poranění žalobkyně vlakem vyjíždějícím, zejména poranění na noze, bylo způsobeno točícími se koly vozu, a jelikož v tomto směru údaje slyšených svědkyň a výpověď žalobkyně nesouhlasí, bylo posudkem znalců zjistiti, zda z povahy poranění může býti vyvozováno s úplnou určitostí, zda zejména poranění na noze mohlo snad povstati skřípnutím kolem, které se již nepohybovalo, pročež měly býti připuštěny otázky znalcům v tom směru kladené. Kdyby se zjistilo, že zranění bylo žalobkyní způsobeno, když vlak již stál, byl by výsledek týž, jako kdyby závora byla zdvižena teprve po zastavení vlaku a nebylo by příčinné souvislosti mezi poraněním a zdvižením závory za jízdy vlaku, poněvadž závorou má býti zabráněno poranění cestujících pohybujícím se vlakem.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Rekurs žalované strany odporuje správnosti právního názoru vysloveného odvolacím soudem, a tvrdí, že předčasné vytažení zábradlí na nástupišti nebylo mimořádnou příhodou a nemohlo zavdati podnět k příhodě v dopravě dle § 1 zák. o ručení železnic. Přes to je však názor odvolacího soudu správný. Nezáleží ani na tom, že zábradlí ono je opatřením výstražným a ne ochranným, a že ho vůbec není třeba. Pro posouzení sporné otázky rozhodna je pouze skutečnost, že nástupiště v T. opatřeno je zábradlím, jež má býti spuštěno, pokud vlak do stanice vyjíždějící se nezastavil. Spuštěné zábradlí značí při nejmenším zákaz přiblížení se k vlaku. Naproti tomu pokládá obecnstvo, čekající na nástup do vlaku, vyzdvižení zábradlí ne-li za vyzvání aspoň za dovození k vlaku přistupovati. To platí zejména o osobách tísnících se za velkého návalu za předními řadami a nemajících proto přehledu a možnosti posouditi, zda skutečně nastala vhodná chvíle k nástupu do vlaku. Tu rozhoduje více psychický vliv odklizení uvedené překážky na čekající obecnstvo, než její technická způsobilost. Z toho vyplývá, že zábradlí má býti zdviženo

teprve, když není více nebezpečno přiblížit se ke vlaku, t. j. když vlak se zastavil. Jen v tom případě, že nástupiště podobným zařízením opatřeno není, je na obecnostvu, by samo posoudilo, kdy se může k vlaku přiblížit.

Čís. 1675.

§ 43 zákona ze dne 28. července 1889, čís. 127 ř. zák. (bratrské pokladny), pokud vyjímá z exekuce nárok na nemocenské, nebyl zrušen § 6 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 17. května 1922, R I 516/22.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním nároku, jenž příslušel havíři (dlužníku) proti bratrské pokladně na nemocenské. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Dle § 43 zákona ze dne 28. července 1889, čís. 127 ř. zák. o bratrských pokladnách a čl. IX. čís. 12 uvoz. zákona k ex. ř. jest nemocenské, jež jest dlužník oprávněn požadovati od bratrské pokladny, vyňato z exekuce, leč že by se jednalo o vymáhání pohledávky proti dlužníku na plnění výživného. Tyto zákonné předpisy nebyly dotčeny zákonem ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., pročež nebylo lze povolit exekuci na nemocenské.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nemocenské, jež přísluší členům bratrských pokladen podle zákona ze dne 28. července 1889, čís. 127 ř. zák., není výslužným (provisi) a není ani platem, výslužnému (provisi) podobným. Nemocenské jest podpora, již bratrská pokladna poskytuje onemocněvším členům v nemoci po dobu časově obmezenou, by uhájili živobytí, poněvadž nemají nároku na mzdu, ježto práci nekonají, provise však slouží k zaopatření členů pokladny, již se stali trvale k výdělku neschopnými ať nemocí, stářím neb úrazem a trvá do smrti nebo do opětného nabytí výdělkové způsobilosti bez časového obmezení. Nelze tudíž nemocenské podřaditi pod ustanovení § 2 odstavec první zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., jímž se upravuje exekuce na výslužné, provisi a pod., z čehož plyne, že § 43 zákona ze dne 28. července 1889, čís. 127 ř. zák. pokud vyjímá z exekuce nárok na nemocenské, neodporuje § 2, odstavec první zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. a že důsledkem toho nebyl zrušen § 6 zmíněného zákona.

Čís. 1676.

Nepřípustným jest dovolací rekurs do usnesení rekursního soudu o útratách odhadu k vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti.

(Rozh. ze dne 17. května 1922, R I 576/22.)

Do usnesení rekursního soudu, jímž rozhodnuto bylo o útratách odhadu k vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti, vznesena byla stížnost, již soud první stolice odmítl. Rekursní soud usnesení potvrdil a Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.